

I dag er prekenteeksten fortsettelsen av forrige søndags tekst om kvinnen fra Samaria og hennes møte med Jesus. Kort fortalt møttes de to ved en brønn utenfor byen Sykar. Denne brønnen var samlingsstedet for alle kvinnene i byen. Dit kom de gjerne når temperaturen falt så pass at det ble mer behagelig å være ute. Brønnen var et viktig sosialt møtested for alle, men ikke for denne ene kvinnen. Hun kom midt på dagen. Det kunne ha sine grunner.

I samtalens løp sa Jesus at den som vil ha et rett forhold til Gud, må tilbe Gud Fader i ånd og sannhet. I sannhetens navn går det ikke an å skjule sitt liv for Gud, ei heller sin fortid. Jesus kunne lese menneskers innerste tanker som en åpen bok. Slik ble derfor også møtet med denne kvinnen. Han visste alt om hennes liv. Det kom fram at hun hadde hatt fem menn, og nå hadde hun et forhold til en sjette mann, som hun ikke var gift med. Her fortsetter prekenteeksten for i dag.

Prekenteekst: Joh 4,27-42

I det samme kom disiplene, og de undret seg over at Jesus snakket med en kvinne. Men ingen av dem spurte hva han ville eller hvorfor han snakket med henne. Kvinnen lot nå vannkrukken stå og gikk inn i byen og sa til folk: "Kom og se en mann som har fortalt meg alt det jeg har gjort! Han skulle vel ikke være Messias?" Da drog de ut av byen og kom til ham.

I mellomtiden sa disiplene til Jesus: "Rabbi, spis!" "Jeg har mat å spise som dere ikke vet om," svarte han. De sa til hverandre: "Har kanskje noen brakt ham mat?" Men Jesus sa til dem: "Min mat er å gjøre det han vil som har sendt meg, og fullføre hans verk. Sier dere ikke selv: Ennå er det fire måneder til de høster inn. Men jeg sier dere: Løft blikket og se på markene, de står alt hvite mot høst. Den som høster, får sin lønn og samler inn grøde for det evige liv, slik at den som sår og den som høster, kan glede seg sammen. Her er det et sant ord at én sår, og en annen høster. Jeg har sendt dere ut for å høste det dere ikke har arbeidet med. Andre har arbeidet, og dere har gått inn i deres arbeid."

Mange av samaritanerne fra denne byen var kommet til tro på Jesus på grunn av det kvinnen sa da hun vitnet: "Han har sagt meg alt det jeg har gjort." Nå kom de til ham og bad ham bli hos dem, og han ble der to dager. Mange flere trodde, da de fikk høre hans eget ord, og de sa til kvinnen: "Nå tror vi ikke lenger på grunn av det du sa. Vi har selv hørt ham, og vi vet at han virkelig er verdens frelser."

En modig kvinne

I det disiplene kom, gikk kvinnen. Hun gikk inn til byen. Ikke for å skjule seg og snike seg inn som hun trolig hadde gjort så mange ganger før. Nå gikk hun inn der det var folk, og helt overraskende sa hun til den ene og til den andre: "Kom og se en mann som har fortalt meg alt det jeg har gjort! Han skulle vel ikke være Messias?" Den dagen ble et tydelig vendepunkt i hennes liv. Alle i byen skulle vite: hun hadde møtt en som hadde sagt henne alt.

Det kan virke skremmende å møte en som avslører de mørkere sidene ved livet. De fleste har slikt de ønsker å holde skjult. Da kan også et møte med Jesus virke truende. Han kan jo sette ord på det som er vanskelig, det som har gått galt, det som gjør vondt å snakke om. Og den som er redd for smerte, kan frykte at det vil gjøre skrekkelig vondt å få se sitt liv i Guds ransakende lys.

Denne kvinnen ved brønnen i Sykar var en modig kvinne. Hun stakk ikke av da det begynte å bli personlig. Hun hadde hørt om Messias, og hun visste; "når han kommer, skal han si oss alt." Var det derfor hun tålte at Jesus sa henne alt? Passet han til signalementet? Var det Messias som snakket med henne nå? På gresk heter Messias, Kristus.

Jesus hadde avslørt hennes brudd på det sjette bud. Nettopp dette, vonde og vanskelige ble det punktet i livet som fikk henne til å vende 180 grader om. Jesus avslørte, men han forkastet henne ikke som menneske. Han fordømte henne ikke, men gav henne håp om vann som gjorde at hun ikke mer skulle tørste, et bilde på hva Den Hellige Ånd kunne gjøre i henne som hadde vært både tørstende og lengtende, kanskje i hele sitt liv. Denne kvinnens omvendelse ble starten på en rik misjonstid i Samaria.

Kvinnen fra Nepal

Dette er ikke eneste gang at et enkelt menneskes omvendelse til Jesus førte til vekkelser og velsignelser. La oss og flytte oss i tanken til fjellandet Nepal. Nepal er et hinduistisk kongedømme, og det er ulovlig å bli kristen i dette landet. På 80-tallet, for en 20 års tid siden, bodde en kvinne som het Fliktsa i en fjellandsby i Tamangområdet. Hun var mentalt forstyrret, og folk regnet med at hun var besatt. Fliktsa hadde mistet sitt eneste barn, og mannen gav henne skylden for barnets død. Han mente hun hadde drevet med heksekunster.

Fliktsa ble jaget fra landsbyen. Hvileløs vandret hun av sted i flere dager. Hun hadde hørt rykter om noen som kalte seg for kristne, og når de bad, skal det ha skjedd tegn og under. Hun var syk og utmattet, men fant utrolig nok fram til disse kristne tamangene som hadde bosatt seg noen dagsmarsjer mot sør.

Da hun kom fram, tok de imot henne med omsorg, vasket og stelte henne og gav mat og medisiner. De la hendene på Fliktsa og bad om frelse og helbredelse. Etter en tid ble hun helt frisk, satt fri fra alt det vonde som bandt henne. Fliktsa ble annerledes, glad og fri. Hun ble, slik det står skrevet – en ny skapning i Kristus. (2 Kor 5,17). Lik kvinnen fra Sykar, dro hun tilbake til sin landsby for å fortelle om hva Jesus hadde gjort i hennes liv. Nå oppsøkte hun dem som tidligere hadde jaget henne.

Det ble stor oppstandelse i landsbyen da hun etter flere dagsreiser endelig kom hjem. Var det virkelig den samme Fliktsa som hadde sett ut som et jaget dyr da hun dro? Nå var det en glad, frisk og velstelt Fliktsa som kom tilbake. Hun fortalte til alle om hva Jesus hadde gjort i hennes liv. Hun opplevde at mange kom til henne både med sin nød og sykdom. Fliktsa bad til Gud, og flere i hennes landsby fikk et møte med Jesus Kristus. Mange opplevde helbredelse og konkrete bønnesvar.

Dette var begynnelsen på en vekkelser i dette området av Nepal. I dag, ca. 20 år senere, regner man med at det er 35-40 tusen kristne i landsbyene i Tamangområdet. (Fortellingen om Fliktsa: Luthersk kirketidende nr.1-2004).

Skap kristne

Både Fliktsa og kvinnen ved Sykars brønn tok imot Jesus som Frelser. Lik kvinnene som påskedagen fant Jesu grav tom, løp også disse for å

fortelle. Deres reaksjon var sunn og impulsiv. Det fikk bære eller briste. De ville fortelle sin troshistorie. Møtet med Jesus forandret livet. Vitnesbyrden gikk som ild i tørt gress, slik det gjør i ethvert lite samfunn også i dag hvis noe uventet skjer med folk en har kjent hele livet. Det er ikke for ingenting at mange her omkring må ha en synlig ytre grunn for å gå i kirken. En må kunne gi sin nabo en forklaring som viser at en ikke er blitt religiøs. Det er et fenomen som alle kjenner til. Folk er livredde og bundet av frykt for å miste anseelse. Aller minst vil en bli satt i bås sammen med Jesus og få merkelappen kristen, eller enda til "personlig kristen".

Jeg er overbevist om at det er mange skapkrister i våre nabolag. Mennesker som har en tro på at Jesus finnes, at Gud eksisterer, mennesker som bevisst hører andakten eller gudstjenesten på radioen, men aldri går i kirken eller bekjenner troen. Det er en uforløst tro. Frykten for å bekjenne seg som kristen er nok blant de tingene som holder mange tilbake. Så tenker jeg, etter å ha hørt om kvinnen ved Sykars brønn og Fliktsa – kanskje, hvis de hørte det fra en av deres egne, en de ikke hadde ventet det fra, at noen da ville våge et nytt skritt på veien. Vi kan aldri gi opp håpet.

Jesus setter fri

Jesus elsker hvert menneske med Guds kjærlighet, og han kom for å sette fri. Kvinnen ved Sykars brønn satte igjen vannkrukka hos Jesus. Hun hadde bedt ham om levende vann. Nå sprang hun fri og glad for å rope ut: "Kom og se en mann som har fortalt meg alt det jeg har gjort! Han skulle vel ikke være Messias?"

Imens hadde disiplene kommet, og Jesus varslet en ny tidsalder – misjonens tid. Jesus så for seg mennesker, kledd i hvite klær, renhetens og rettferdighetens farge. Han visste nok om et tog av mennesker som var på vei fra byen Sykar. De hadde hørt kvinnens vitnesbyrd. De ville se det hun hadde sett. De ville oppleve det hun hadde opplevd. Jesus sa: "Løft blikket og se på markene, de står alt hvite mot høst."

I dag lever vi i misjonens tid. Jesus sa: "Her er det et sant ord at én sår, og en annen høster. Jeg har sendt dere ut for å høste det dere ikke har arbeidet med. Andre har arbeidet, og dere har gått inn i deres arbeid." Skal vi våge å tenke slik om vårt hjemsted, se på vår småby med Jesu øyne?

År ut og år inn har noen utrettelig stått på i arbeidet for barn og unge, i misjonsforeninger i kirke og på bedehus. Ikke alle har fått se resultatet av sitt arbeid og sin innsats. Men når en gang innhøstningen kommer, er ikke innhøstningen et resultat av den som høster alene, men like mye den som sår, og enda mer av Gud som gir vekst. Det gir grunn til ydmykhet over for oppgaven, men også håp. Gud kan la store ting skje i sin tid.

Inntil da skal vi på hver vår plass være tro mot oppdraget, og som kvinnene vi har hørt om, med frimodighet dele vår troshistorie med andre. Det begynte med den ene i Sykar. Det begynte med den ene i fjellandsbyen i Nepal. Det fortsatte med mennesker, én for én. Det er bestandig den ene som er målet for Jesu frelse. Vi kan ikke frelse verden

alene, men vi kan alle fortelle den ene om hva Jesus betyr i våre liv, og invitere til å komme og se.

I vår menighet møter vi mennesker fra fjerne land. Vi kjenner ikke alltid deres bakgrunn. Noen har møtt Jesus slik som kvinnen ved Sykars brønn. Noen har vokst opp i kristne hjem, mens andre knapt vet hvem Jesus er. Noen kan være på flukt, lik Fliktsa den gangen hun da kom til en kristen menighet. For henne var det avgjørende at hun ble tatt imot og møtt med omsorg, kjærlighet, forbønn og Guds ord. Den menigheten den som kommer til vår kirke møter, er oss som er til stede når de kommer. Måtte vi være det inkluderende, omsorgsfulle samfunnet som møter den enkelte der han eller hun er i livet, og som har tid til å stanse opp og lytte til deres fortelling.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.